

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ..

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ένα παράξενο άρθρο της Φλορίν Μάκ Κίνεϊ για τις ερωτικές περιπέτειες των νέων «αστέρων»)

ΕΛΕΥΤΑΙΑ ή Φλορίν Μάκ Κίνεϊ, η χαριτωμένη «Βεντέττα» της «Μέτρο», δημοσίεψε στα «Κινηματογραφικά Νέα» τοῦ Χόλλυγουντ, τὸ ἀκόλουθο ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο, γιὰ τὰ τρυφερά εἰδύλλια τῶν νέων «αστέρων» τῆς φιλομουπλοίας:

«Κύριοι ἄνδρες, πάψτε νὰ λέτε μ' ἐκεῖνο τὸ τόσο ἀπογοητευμένο ἕφος σας, ὅτι ἡ γυναίκες δὲν ἔχουν καρδιά. Ἐχουν καὶ παρανοῦν μάλιστα. Μόνο ἐσεῖς τῖς κάνετε δυσπίστετες καὶ προφυλακτικές, ὥστε νὰ μὴ ἐκδηλώουν αἰέτως τὰ αἰσθημάτων

τους. Νομίζετε ὅτι ὅλοι εἰσάστε μεγάλοι Δόν Ζουάν, κί ὅτι ὅποια γυναίκα κί ἂν σὰς πληροίσει, μπορεῖ νὰ σκληρωθῆ ἀπὸ τὴ γοητεία σας. Ἐ, ὄχι, ὄχι, μου! Ἡ γυναίκα διασκεδάζει σήμερα μαζύ σας, ὅπως μὲ τῖς κοῦκλες τῆς. Ξερεῖ ὅτι τίς λέτε ψέμματα, ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾶτε κί ὅτι ἔχετε πολλές ἄλλες, πού σὰς κοραϊδεύουν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Μὰ ποτὲ δὲν ἐαυρυνπιεῖ γιὰ σὰς δὲν κλαίει καὶ δὲν λυπάται, πού φεύγει ἀπὸ κοντά σας. Καὶ ἐξέρτε ποῖος εἶνε ὁ λόγος; Γιατί εἰσάστε ἀπλουστατά εἶνας κάποιος κύριος, πού μοιάζει μὲ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἄλλων δημοφιλῶν του, γιατί εἰσάστε κί ἐσεῖς χαμένους μέσα σὸ ἀνώνυμο πλῆθος τῶν πλουσίων ἢ τῶν ἡμιφορῶν ἀνδρῶν. Μὴν ἀπογοητεύσθε. Ἡ γυναίκα συγκινεῖται μόνον ἀπὸ ἕναν ἐνδοξὸν ἄνδρα. Ἀπὸ ἕναν «ἄσσο!» Ἀπὸ ἕναν πρωταθλητή. Μάλιστα! Τώρα ἂν ἔρχεται κοντά σας, εἶνε γιὰν αὐτὸς ὁ «πρωταθλητής» τῆς εἶνε τῖς περισσότερες φορές ἀπιοχηλμῶν ἢ εἶνε πολὺ μακριά. Ἐργεται λοιπὸν μαζύ σας γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα τῆς, νὰ σὰς κοραϊδεύῃ καὶ νὰ γελᾶσῃ μὲ τὴν βεβαιότητα σας ὅτι τὴν κατακτᾶτε. Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ψυχρολογία, μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ πικρὴ ἀλήθεια. Ἐγὼ νὰ σὰς ἀναφέρω ἄλλοιστε πολλὰ παραδείγματα. Ὅλες ἡ φιλίες μου θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς θαυμαστές τους ὅτι δὲν ἔχουν καρδιά... Κί ὅμως, κάθε τόσο ἔρχονται νὰ πέσουν στὴν ἀγκαλιά μου μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ νὰ μοὺ παραπονεθοῦν ὅτι ὁ «ἀγαπημένος» τους κινεῖται περισσότερο ἀπ' αὐτὲς μίαν ἄλλη. Δὲν κλαίει ἀπὸ ζήλεια. Κλαίει, γιὰτί περιφρονεῖται ὁ φλογερὸς ἔρως τους. Ξερεῖτε τὴ Μύσιελ «Η-θας»; Αὐτὴ ἡ φίλη μου οὐκ εἶνε κάθε μέρα ἐκατὸ ερωτικὰ γράμματα. Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο εἶνε μίαν «μοιρασιά» γόησσα. Ἀν πιστέψετε μάλιστα τὸ διαφημιστικὸ γράφημα τῆς Ἐταιρείας τῆς, δὴ «βασιλεῖς» τοῦ Νέου Κόσμου ἀφοῦ σπατάλησαν τὴν περιουσία τους γιὰ νὰ τῆς κάνουν πανάκριβα δωὰ αὐτοκτόνησαν τέλος ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπελπισία. Κί ὅμως, ἡ «Η-θας» εἶνε ἡ πιὸ εὐθουη γυναίκα τοῦ Χόλλυγουντ. Κάθε βράδυ θὰ τὴ δῆτε μ' ἕνον νέο θαυμαστή τῆς νὰ χορεύῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς φιλομουπλοίας. Μὰ δὲν εἶνε εὐχαιοιστημένη. Δυὸ φορές τὴν ἐβδουάδα τὴ βροῖσκα νὰ μὲ περιμένη στὰ σαλὸν μου, χωρὶς διάθεσι, γλαμὴ καὶ μὲ μίαν καταφατὴ λύπη στὸ ὄμορφο πούσωπὸ τῆς:

—Ἦρθαν νὰ μοὺ δωσῃ μίαν συμβουλή, Φλορίν... μοὺ λέει, χωρὶς ὄμως νὰ κλαίει, ἀφοῦ δὲν εἶνε ὑποσοτά ὁ «ἀγαπημένος» τῆς γιὰ νὰ συγκινηθῇ.

—Τί θές, Μύριελ; Γι' αὐτὸ συμβαίνει; τὴν ρωτᾶω πάντα μὲ τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον, ματαεύοντας τὴν ἱστορία τῆς.

Κί ἐκεῖνη ἀρχίζει νὰ μοὺ διηγῆται ὅτι ὁ Ἐρμιπερτ τὴ γέλασε πάλι στὴ συνέντευξί του κί ὅτι δὲν θὰ ἐναπαθῇ ποτὲ πειὰ νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ποῖος εἶνε ὁ Ἐρμιπερτ; Ὁ καλύτερος ἀεσοπόρος τῆς Καλλιφόρνιας. Μὴ ζητᾶτε βέβαια νὰ σὰς πῶ τὸ ἐπώνυμό του. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἐκθέσω τὴ φίλη μου. Τὸ γεγονός ὄμως εἶνε ὅτι αὐτὸς ὁ «ἀπιστος» Ἐρμιπερτ εἶνε ἕνας «ἄσσο». Ἐχει καταρρίψει μέχρι σήμερα πολλὰ ρεκόρ ταχύτη-

τος κί ἔχει πέσει μ' ἀλεξίπτωτο ἀπὸ ὕψος πέντε χιλιάδων μέτρων! Ἄν εἶνε ὄμορφος; Καθόλου. Ἡ γυναίκες ποτὲ δὲν ἀγαποῦν τοὺς ὄμορφους ἄνδρες. Εἶπατε ποτὲ ἕναν πραγματικὸν Δὸν Ζουάν νὰ ἔχῃ τὴν ὄμορφη ἐνός «Ἄδωνι»; Ὁ Ἐρμιπερτ γνωρίστηκε μὲ τὴ Μύριελ σὲ μίαν ἀεροπορικὴν ἐπίδειξιν πού εἶνε στὴ Φλωρίδα. Σ' αὐτὴ ἔλαθαν μέρος διακοσμία ἀεροπλάνα μὲ τοὺς καλύτερους πιλότους τῆς Ἀμερικῆς. Μὰ ὁ Ἐρμιπερτ τοὺς ἐπέτρεψε ὅλους μὲ τῖς τομηρῆς ἀκρῶθαιές του. Πολλὲς φορές ὁ κόσμος νομισε ὅτι θὰ τοσκίζονταν στὸ ἔδαφος. Τὸ ἀεροπλάνο του ὄμως ἀνέβαινε ὡς θεάρατα ὕψη, γιὰ νὰ ἐναυκωθῇ πάλι πενήντα μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ. Τῆς Μύριελ ἡ ἀναπνοὴ εἶχε πιαστὲ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς. Κί ὅταν τελείωσαν τὰ γυμνάσια, μοὺ εἶπε:

—Φλορίν, θέλω νὰ γνωρίσω αὐτὸ τὸν τομηρὸ ἀεροπόρο.

Καὶ τὸν γνώρισεν. Τώρα εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζύ του. Μὰ δὲν εἶνε ἡ μόνη γυναίκα πού τὸν ἔχει ἐρθευθῆ. Ἐἴναι, περιμένει ὑπομονητικὰ τὴ σειρά τῆς. Ὅταν ὄμως τὴν τιάνουν ἡ μεγαλοχολίες τῆς, ἔρχεται γιὰ νὰ μοὺ πῆ τὸν πόνιο τῆς.

Ἡ Μύριελ ἐν τούτοις ἔχει ἀκόμη φίλο καὶ τὸν γιὸ ἐνός «βασιλέως». Αὐτὸς πάλιν εἶνε σκληρὸς καὶ βίσιος καὶ φαντάζεται ὅτι τὴν ἔχει κάνει νὰ τὸν ἐρθευθῇ. Σ' ὄλους τοὺς γνωστούς του μιλεῖ γι' αὐτὸ τὸ τρυφερὸ αἰσθημα τῆς φίλης του. Ἐκεῖνη ὄμως πηγαίνει μαζύ του γιὰ νὰ παρηγορηθῆται. Εἶμαι βέβαια ὅτι κάποτε ὁ νέος αὐτὸς θὰ μᾶθη τὴν ἀλήθεια καὶ τότε θ' ἀρχίσῃ νὰ λῆ κί αὐτὸς ὅτι ἡ γυναίκες δὲν ἔχουν καρδιά κί ὅτι ἡ Μύριελ ἔπαυσε μὲ τὸν ἐρωτὰ του. Ποῖος ὄμως φταίει γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία; Ὅχι βέβαια ἡ Μύριελ.

Ἡ Βέρα Τέοναλ πάλιν εἶνε μίαν τετράξωθη «Βεντέττα», ὑπερβολικὰ συμπαθὴς στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τοῦ Χόλλυγουντ. Νινύεται πάντοτε κί ἐξαιρετικὴ χάρις, ἔχει μίαν πολυτελεὴ βύβλα στὸ Πάλ Μπῆτς καὶ μίαν λεγεὼνα θαυμαστῶν. Ἐχει ὄμως ἕνα ἑλάττωμα: Τοὺς ἀγαπᾶει ὄλους μὲ τὴν ἴδιαν τρυφερότητα, πράγμα πού τοὺς κάνει νὰ νομίζουν ὅτι δὲν ἔχει καρδιά. Καὶ ἔδω πού τὰ λέει, ἡ ὄμορφη Βέρα πράγματι δὲν ἔχει. Πῶς τὰ κατάφερε; Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε τυχερά. Μίαν μέρα τῆς σιεύστησαν ἕναν πρωταθλητὴ τοῦ μπῆξ. Ἦταν ἕνας ἀθλητικὸς νέος μὲ γυμνασμένα μπράτσα καὶ ὄμοια Κύκλωπος. Ἐγὼ δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ τοῦ δώσω οὐτὸ τὸ χέρι μου. Ἡ Βέρα ὄμως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὸν ἀγάπησε μὲ πάθος. Μὴν εἰσάστε ἐπιλιάρηδες, ὠστόσο. Οὐτὲ κί ὁ ἴδιος τὸ ξερεῖ ὅτι μίαν γυναίκα ἔχει ἀφοσιωθῆ τόσο πολὺ σ' αὐτὸν. Γιατί ἡ Μύριελ δὲν τὸλμῆσε νὰ τοῦ τὸ πῆ ὡς τώρα. Κάθε φορά ὄμως πού τὸν βλέπει στὸ ριγκ νὰ τοσκίζῃ κυριολεκτικῶς τὸν ἀντίπαλό του μπροστά σὲ χιλιάδες θεατῶν, γίνεται ἐξαλλὴ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τῆς. Ὅταν ὄμως βρῖσκειται κοντά του, ζαρᾶνει σάν γατάκι.

—Τὸν φοβάμαι, Φλορίν, μοὺ λέει. Νομίζω ὅτι καὶ τὰ χέρια του θὰ εἶνε σάν τῖς γροβιές του. Ὅλο λατρεύω ὄμως, γιατί ὄλος ὁ κόσμος μιλεῖ γι' αὐτὸν καὶ γιατί εἶνε πολὺ δυνατός.

Ἐλᾶτε τώρα ἐσεῖς νὰ ἐξηγήσετε στοὺς θαυμαστές τῆς ἀτυχῆς Βέρας ὅτι αὐτὸς ὁ πρωταθλητῆς τοῦ μπῆξ, πού εἶνε βίσιος σάν ταῦρος, ἔχει συγκινηθῆ τὴν τρυφερὴν καρδιά τῆς. Δὲν θὰ σὰς πιστέψουν. Νομίζουν ὅτι ἡ γυναίκα ἀγαποῦν μόνο τοὺς ἀνθρώπους, πού δὲν ἔχουν ἄλλη φροντίδα ἀπὸ τὸ νὰ ντύωνται μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας καὶ νὰ φιλοῦν ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ τὰ χέρια τους.

Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Ἐλεν Μάκ, πού εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ταλέντα τῆς φιλομουπλοίας. Ὅλοι τὴ θεωροῦν ὡς τὴν

Ἡ Βέρα Τέοναλ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΑ ΝΟΛΛΥ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

Φεργάιλ είχε ξεχάσει. Και — το χειρότερο — χερσόνταν που είχε ξεχάσει. Οι παλιό του ανά-
 δειφοί έβριαν ακόμη στην ύπηρεσία, εκείνος έ-
 μως είχε κρυφεί πειά βαθειά στο μπαούλο του τή
 στολή με τή χρυσά γαλόνια. "Αδικά προσπάθη-
 σαν οι παλιό του σύντροφοι, κείνος που κινδύ-
 νευσαν τόσες φορές στο πλευρό του στη θάλα-
 σσα και στις στέπες και σ' άπειτα τόση, να
 ξεκινήσουν πάλι στην ψηχή τους τους τρομακούς
 πόδες της χαμίνης του νεότητος, τή δίχα γιά
 τις έξωτικές περιπέτειες, τους τρελλούς ένθουσιασμούς του. Τού κά-
 κου, με τους άγκώνες πάνω από τραπέζια των Παρισινών κλασσό,
 του θυμίζαν τις όλοζώντανες ιστορίες των κινήρων, των συμπλοκών
 και της άγάπης, που τις έζησαν μαζί, κεί κάτω, πέρα στη θερμή γή
 της "Ασίας και της "Αφρικής. Τους άκουγε μ' εγγένεια, μιά είχε άλλω-
 τό νόο του και μ' ένα αγαθό χαμόγελο, πηθόριζε :

— Πέρασαν πειά όλ' αυτά γιά μένα... Είνε μακριά, πολύ μακριά...
 Γρασιόν, τό λογαριασμό...
 Και πραγματικά, είχε ξεχάσει. "Όιες αυτές ή ιστορίες, που τις έζη-
 σε κάτω, του φανταίνονταν τώρα κάπως γελοίες και στενόχωρες. "Ε-
 πρεπε να είνε πολύ παιδί, γιά να ριχτεί έτσι στους άγνωστους όρους
 της ζωής, να ύποφέρει τόσο, να πεινάει, να διαβάζει, να τόν ψήσι ή
 ζήτησε κεί κάτω, πέρα στις όχθες των "Ινδικών ποταμιών κ' άλλων κρη-
 οζώνων" τόπων...

—Βέβαια, ήμουν ληγά τρελλοίτατος άλλοτε. Έλεγε.
 Τώρα όμως ήτανε πειά γιαιριμένος άπ' όλα αυτά. Ριζικά γιαιτρι-
 μένος! Και τό χέρι του χάιδνε απαλά τό βελουδέσιο χερσά της Λι-
 λέττας, της φιλενάδας του, ή όποια είχε πετύχει αυτή τή θαυμαστή
 θεραπεία. "Η Λιλέττα μοιρομύριζε :

— Στενοχωρί-
 μα να τους ά-
 κούω τους συν-
 τοφούς σου !...
 "Η άποικίες από
 δό, ή άποικίες
 από κεί, άλλο τί-
 ποτε !...
 —Δέν ξεχούν
 αφοσί,άγάτη μου.
 Δέν εβαν τήχη
 να βρούνε κ' α-
 τοί τή Λιλέττα
 τους, α' όστι-
 χου... Δέν δού-
 μισαν την αληθι-
 νή χαρά της
 ζωής...

Τό παρελθόν άναστήθηκε πάλι και τόν καλούσε...

—Μ' άγαπάς,
 χρυσέ μου !...
 —Σέ λατρεύω !...
 —Και δέν θά ξαναφύγης ποτέ πειά !...
 —Ποτέ !...
 Μιά βραδιά κλειπόν, καθώς όρχιζόντουσαν αιώνα άγάτη, έπιγε ν'
 άντακουσούν με τόν πλοίαρχο Λεστιέν. Χωρίς διόλου να σκοπιστή γιά
 τόν κόσμο γύρω τους, ό Λεστιέν άγκάλιασε με τή πλώρια χερσά του
 τόν Φεργάιλ και τόν φιλούσε ένθουσιασμένα.
 —"Αγατηνε μου, πειά σπινάδελε μ' έλεγε. Πόσο κερφό έχομε
 ν' άντακουσούμε ; "Πως νάναι και δεκαπέντε χρόνια, ε' ;...
 "Έβγαν μαζί οι τρεις τους, σ' ένα ρεστοράν, στή "Ηλέσσια. "Η Λι-

πίο στατική γυναίκα. Αυτή μάλιστα έχει την άτυχία να φέ-
 νη τή δυστυχία σ' όποιον τή έρωτευθή. Πιστεύετε, αλήθεια, σ'
 αυτά τά πράγματα ; "Όχι ; Ούτε κεί' εγώ. Κι' όμως έχει εξα-
 κοιφισθή ότι όσοι έτυχε να συνδεθούν στενάτερα μαζί της, έ-
 χασαν τήν περιουσία τους, δυστύχησαν και πολλοί άπεπειράθει-
 σαν ν' άποκτολήσουν. Πέρσι άκριβώς, καθ'ός θά θυμάστε, βρέ-
 θηκε νεκρός στο ζενοδοχείο "Κλάριτζ" ό "Εμίλ Γκόρντον, ένας
 "Άγγλος βιομήχανος. Οι γιαιτοί είχαν πει τότε ότι είχε αυτο-
 κτονήσει σ' μία κρίση νευρασθενείας. "Ο πλούσιος όμως "Αν-
 γλος τό ίδιο εκείνο βράδυ εινε γυριστός τή φίλη του Μάκ. Χό-
 ρεψαν μαζί διασκεδάσαν και άργά, τά ξεπυριώματα χόρισαν
 ανά δυο καλοί φίλοι. "Η "Ελεν γύρισε στή βίλλα της κι' ό
 Γκόρντον πήγε στό ζενοδοχείο κι' άποκτόνησε!

"Από τά παραδείγματα λοιπόν που σας άνέφερα, κ. κ. Δόν
 Ζουάν, καταλαβαίνετε υποθέτω, ότι ή γυναίκα μπορεί νά έχη
 άλ' όσει έξοκαλοθετή όμως να έχη καρδιά που έξοει νά τή γα-
 ρίξει στους έλεγκτικούς και στους ανθρώπους, που θαμαζέει όλος
 ό κόσμος: Σέ πραγματικούς ήρωες. (*)

ΦΛΟΡΙΝ ΜΑΚ ΚΙΝΕΥ

(*) ΣΗΜ. "Μπουκέτο".—Τό άρθρο αυτό εινε πολύ υπερβολικό. Γιατί ήρωες, διάβολο, δέν είνε άσφαλώς ούτε οι μοσέρ, ούτε οι τζοκού. Αυτό δά έλειψε...

λέττα ήταν όλη νεύρα, σάν τό άλογο που δαγκώνει άντίπαυο τό γα-
 ναρίο του και χτυπά άδιάκατα τό γόνατο. "Υποφέρει άλλη μια φορά τό
 μαρτύριο των αναμνήσεων : "Θυμάσαι κείνη τή στυλαή μ' τους Κι-
 νέφους ;... Θυμάσαι τότο ;... Θυμάσαι κείνο ;... Μι' κ' ό Φεργάιλ
 μασούσε κάτω άνεπίσημα κ' αυτός τήν άρη του ποφού του κ' ά-
 παντούσε, κουνώντας τό κεφάλι, μ' ένα : "Βέβαια... "Αθήσια !... πο-
 λύ γλυκό. "Η Λιλέττα έπαυσε φάρος άπ' αυτά. Οτι αλή τή φορά
 δέν θά της τόν έπαιρναν τόν Πέτρο της.

—"Η άπαντήσεις σου δέν είνε πολύ θεμιές, παρηγορήσε ό Λεστιέν.
 Μήπως έθόσσε ή ίερή φλόγα μέσα στην ψηχή σου !...
 —Χι !... Έκανε μονάχα ό Φεργάιλ.

"Ο Λεστιέν, χωρίς νά έπιεινή περισσότερο, φώναζε ένα ταξί.
 —"Πάμε μιά βόλτα ως τό φτωχικό μου ; πρότεινε.

Τό σπίτι του Λεστιέν ήταν προίημο σ' ότους όσους είχαν ζήσει στις
 άποικίες. "Όταν έβλεπνε κανείς σ' αυτό, νόμιζε πως βρισκόταν πολύ
 μακριά, βαθειά, στή ένδοξία της "Ανατολής. Οτι' ένα έπιλο, οτι'
 ένα κομφοτέζιωμα Γαλλικό. "Όλα ήσαν από κεί κάτω, άπ' τήν "Ασία.
 "Όταν λοιπόν σέ λίγο έγινεσαν εκεί, ό Φεργάιλ, καθώς έβαν νά καθί-
 σουν, ξαναβόριζε έξ' ένστικτον τήν άνηση, που είχε μάθει εκεί κάτω,
 στις "Ινδίες : "Ένωσε τά γόνατά και τά τακωνά του και κάθισε ύπο
 συνήθειον νά κάθονταν στην Κωνσταντή.

"Ο Λεστιέν γέλασε μόλις τόν είδε, εκείνος όμως κούκισε κ' ή Λι-
 λέττα, που καθ' άρχισε νά μιμνήσεται, προσπάθησε νά φέρη κάποιον άν-
 τιπερισσισμό.

—Νά κεί, κέρτε πλοίαρχε, που δέν είν' από κεί κάτω, είτε.
 —"Ο φωνογράφος ;
 —Βέβαια, κέρτε μου. Καθίστε τώρα σ' αυτή τήν κνήμη κλασσόνα,
 ανοίξτε καλά τ' αυτιά σας... Προσοχή !...

Σέ λίγο ό φωνο-
 γραφος άρχισε νά
 παίζη ένα ναυαγό-
 σιο. "Ο Φεργάιλ ά-
 ναμνήσει άμέσως
 σ' αυτό τό ναυο-
 ρισμα που στυρα-
 γούσαν ή υιτέρες
 στην Κωνσταντή, στή
 όλόγνια μοιά
 τους, που τά που-
 ριζιαν και τά
 μαγαζιάρησιν σίν
 Καφέδες κούλες.
 "Από τις πρώτες
 νύχτες, τίς τόσο πα-
 ράξενε, τόσο θλι-
 θερές και τόσο
 γλυκιές, κατάλα-
 βε πως δέν είχε

λημονήσει τίποτα... "Η πολιτική με τις τραντα παγίδες, πρόβαλε
 μέσ' από τά σκοτάδια, πορική και πρόσηνη και χρυσή, γεμάτη άρω-
 μα, μύσχο και γιαισι, με τήν αναρχία της αναμνήσεως, τής γε-
 νιάτης ήπιόταθα κομισκής της. Οι έλέμντες, σκαπισμένοι με χρυσό-
 νηχτητα βελούδα, περνούσαν με τό άργό, τό βαρύ τους βήμα, κάτω από
 τους θύλους των πεκνών δένδρων, κουνώντας ρομφαί τις πελώριες
 προσοκίδες τους και τις μακροσκοπικές τους όφεις. Οι ίερές πρόβαλοι
 πάνω στή φραγονέια περτίνα σκαλιού τού Πενού, άνιχτοι και ουδαροί,
 και πίσω τους τά παιδιά τού χοφού, με τή ίερα βόδια.
 "Η Λιλέττα χαμομυρίσθηκε πολύ δυνατά κ' έκανε νά σπρωθή.
 —Κάθισε στή θέσι σου !... προστάξε ό Φεργάιλ.

"Υστερ' από τό ναυαγόσιο, άκούστηκε ένας άλλος σκοπός από τό
 κοπιτό του φωνογράφου, ένας χορμός, ποιητικός σκοπός, εκείνος που έ-
 παξεν με τά καλύμα τους και τις πελώριες άρμόνες άπό μπαμπού,
 ό μουσικό τού μακαριού βασιλιά Νοροντόν. "Έπειτα ένας άλλος σκο-
 πός, κ' άλλος, κ' άλλος... Κι' ό καθένας τους έβρινε μπροστά στόν
 Φεργάιλ μυριάδες φαντασίματα, καθώς άκουγε, με τή μάτη κλειστά.

Τά γυριζέε δια τόσο καλά !... "Ήσαν οι σύντροφοί της νεότητος του,
 που πέρσισε γεμάτη περπίτες και σιγαμνήσεις. Σανάβλασε τους στρα-
 τιστές, που όδήγησε στή μάχη, τους γέροντες άρχηγούς των χωριών, που
 τόν φιλόζήτησαν στις καλασκαλιώδες τους, τις κοπέλλες, που άγάπησε
 μιά μέρα ή μιά βδομάδα, και τού χαμογερούσαν, με τό άνθος του ίδι-
 ου στή μαλλιά... Κι' είχε άπαρηγή όλο αυτό τό παρελθόν, που ήταν
 γεμάτο θαύματα, τό νόμισε νερό, και νά που τώρα άναστήσαν πάλι
 και τόν καλούσε με τις αναμνήσεις και τόσο πιστικές κραγιές του...

Συνώθησε όρθιος και πρότεινε :
 —Πότε φεύγεις, Λεστιέν ;
 —Πετρόσκη !... στέναζε ή Λιλέττα. Πέτρο μου !...
 —Πότε φεύγεις, Λεστιέν !... Ορθόφω μαζί σου !...
 Τότε ή Λιλέττα κατάλαβε πως κινήθηκε άπ' τή φωνή των απαράζε-
 νων τόπων. Και χωρίς διόλου ν' άκούγεται, έβασε τό πρόσωπό της
 σ' ένα μεταξωτό μαξιλαράκι, που είχε κεντημένο, από τό χέρι κάποιου
 "Αναίτη, τόν θρηλικό Δρόντανο, κ' άρχισε νά κλαίη... νά κλαίη...